

★

— Ой матінко люба, єдина моя,
Постигло мя горе, недоля тяжка!

— Яка ж тебе, синку, недоля попала?
Хіба тя дівчина любить перестала?

— Ні, мамко, те лихо мені не страшне,—
Та тяжче ще горе постигло мене.

— Яке ж твоє горе,— по чім жаль
безмірний?
Хіба тебе зрадив товариш повірний?

— Ні, мамко,— про те я забув би давно,
Но лихо моє,— в моїм серці воно.

— Не згану ж я, синку, що в тебе болить
І що твоє серце, спокій твій мутить.